

trykkelig Opfordring til at fremkomme med Indsigelser, noget, som paa mange Steder vil blive anset for anstødeligt, og som heller ikke plejer at være Tilfældet efter fremmede Love, men det er nok, at Ægteffabets Indgaaelse bebudes med fornøden Opgivelse af Parternes Navne, Bopæl m. v. Derved er der givet alle vedkommende den fornødne Underretning og derigennem den tilstrækkelige Opfordring til at varetage deres Ret. Medens det foreskrives, at Bekendtgørelse om Ægteffabet skal finde Sted, foreslaas det i øvrigt at overlade til Konsulen at bestemme Maaden efter hvert Steds Stik og Brug. Nogle Steder vil det saaledes være rigtigst at indrykke Bekendtgørelsen i offentlige Blade, andre Steder at gøre Opflag derom i Konsulatet, hvilket sidste bl. a. kan blive nødvendigt, naar der ingen offentlige Blade udgaa paa Stedet.

Medens det er Regel, at Bekendtgørelse med passende Varsel skal gaa forud for Vielsen, bør der dog være Afgang til at afvige herfra, naar der kan angives gode Grunde dertil, f. Eks. en af Parternes nær forestaaende Bortrejse eller dsl. Herved kan der saa meget mindre være Betænknelighed, da det maa erindres, at Agangen til at undgaa Bekendtgørelser her i Landet kun betinges af, at Vielsebrev løses, og at dette kan faas, uden at færegne Omstændigheder forlanges oplyste, blot mod Betaling af det anordnede Gebyr. Det er derfor foreslaaet at give Konsulen Ret til at fritage Parterne for Bekendtgørelse, naar han skønner, at tilstrækkelige Grunde hertil ere til Stede. Mængden af forubgaaende Bekendtgørelse vil ikke kunne medføre Ugyldigheden af et i Udlandet for dansk Konsul indgaaet Ægteffab i større Grad end et i selve Danmark i Henshold til Vielsebrev indgaaet Ægteffab.

Til §§ 3 og 4.

Hvad selve Vielseakten angaar, holder Lovforslaget sig saa nær som muligt til Reglerne om borgerlig Vielse i Lov 13 April 1851. Saavel med Hensyn til de Ord, der skulle henvendes til Ægtefolkene, som med Hensyn til Attesten for Vielsen, vil der af Udenrigsministeriet blive tilfattet Konsulernes Formulærer, som de skulle benytte, og som ville blive bragte i saa nær Overensstemmelse med de her ved borgerlig Vielse benyttede som muligt. Endvidere er det for at sikre Parterne et stedsvarende Bevis for Ægteffabets Indgaaelse bestemt, at Bemærkning om Vielsen skal indføres i Konsulens Embedsprotokol; derimod er det ikke anset for nødvendigt at lade indrette en særlig Protokol hertil, en Slags Civilstandsprotokol, da

de indtræffende Tilfælde sikkert ville blive altfor faa til, at dette kan være nødvendigt eller rimeligt. Endelig er det befalet, at Konsulen, naget det for ham indgaaede Ægteffab ikke for at blive gyldigt behøver nogen efterfølgende Stadfæstelse, hver Gang, han har foretaget en Vielse, skal gøre Indberetning om det forefaldne til Udenrigsministeriet. Dette er nødvendigt, dels for at der kan føres Kontrol med Konsulernes Udførelse af deres Hverv efter Loven, og for at Ministeriet i fornødent Fald kan gribe vejledende og rettende ind, dels for at der altid herhjemme kan forefindes Oplysning om flige af Danske i Udlandet indgaaede Ægteffaber.

Skønt der vel i Reglen vil være Bønder og Familie til Stede ved Vielsen, er det, da dette dog ikke med Sikkerhed kan paaregnes, anset for rigtigst at foreskrive, at to Vidner skulle tilkalbes.

Til § 5.

I denne Paragraf omhandles, hvad Konsulen skal paase, inden han skrider til at foretage Vielsen eller bemyndiger en Vicekonsul hertil. Det er naturligt, som ovenfor bemærket, at man her indskrænker sig til det for Ægteffabets Gyldighed nødvendige, men et andet Spørgsmaal opstaar i Forbindelse hermed, nemlig om der alene skal ses hen til den danske Rets Betingelser for Ægteffabets Indgaaelse, eller om der tillige skal tages noget Hensyn til det fremmede Lands Love, som den ene af Parterne tilhører, et Spørgsmaal, der naturligvis kun opstaar, naar den ene af Parterne ikke er Dansk. Det kunde synes, at man alene bør paalægge Konsulen at paase, hvad der efter dansk Ret er nødvendigt, og navnlig lader der sig herfor anføre, at andet eller mere ikke fordres herhjemme af den Embedsmand, der foretager Vielsen. Smidertid turde det dog være rigtigst ikke at indskrænke sig hertil, thi medens det med Hensyn til de Ægteffaber, som indgaaes her i Landet, næsten aldrig vil indtræffe, at deres Gyldighed kan komme under Spørgsmaal ved fremmede Domstole og under Omstændigheder, hvor disse ville anse Gyldigheden af Ægteffabet for afhængigt af fremmed Rets Sagttagelse, kan dette let hælde med Hensyn til de her omhandlede Konsularægteskaber, der ofte slet ikke ere bestemt til at fortsættes under dansk Rets Herredømme, men skulle bestaa i Udlandet. Derfor er det af Vigtighed, saa vidt muligt, at indrette sig paa at iagttage de Regler, som i Almindelighed følges i den internationale Privatret, da dette er den eneste Maade, hvorpaa det kan opnaas, at Ægteffabet respekteres som gyldigt i fremmede